

ע"פ 45892/08 - בועז יצחקי, נתנאאל יצחקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 45892-08-21

ישראל' יצחקי ואח' נ' מדינת

לפני:

כב' השופט אהרן פרקש, נשיא

כב' השופט עוזדד שחם

כב' השופט אברהם רובין

1. בועז יצחקי
 2. נתנאאל יצחקי
- עו"י ב"כ עו"ד יצחק הומינר /או יהונתן איתן

המעורערים

מדינת ישראל
עו"י ב"כ עו"ד נורית לנגנטל-שוווץ
מפרקליות מחוז ירושלים (פלילי)

בג"ד

המשיבת

1. בפנינו ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' לארנו-ביבלי) בת.פ. 19-03-2298. בהכרעת הדין (9.8.20) הורשע המעורער 1 בעבירות של איום ותקיפה הגדמת חבלה של ממש. מערער 2 הורשע בעבירה של תקיפה סתם. בגין הדין (7.7.21) נגזרו על מערער 1 שלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למטלון. על מערער 2 נגזרו 80 שעות של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי למטלון. הערעור שבפנינו מופנה hn נגד הכרעת הדין, hn נגד גזר הדין.

2. תחילת ערעור על הכרעת הדין. עניינו של ערעור זה בתקיפות קביעות עובדיות של בית משפט קמא, אשר התב�טו, בין היתר, על ממצאי מהימנות. בכלל, אין זה מדראה של ערעור להתערב בקביעות כאלה, לגביון נהנית הערכמה הדינונית, המתרשמת באופן בלתי אמצעי מן העדים, מיתרון מבונה. אין בטיעוני המעורערים דבר מה עשוי להצדיק חריגה מכלל זה. הכרעת הדין נומקה היטוב. בית המשפט נתן דעתו באופן מפורט לראיות שבאו בפנוי. הואבחן את העדויות באופן זהיר ודקדקני. מסקנתו המרשעה מושתתת על שימוש של עדות המטלון, לו האמין אין עדויות המשפט; עדות שכן (מר יהודה עמר) המתגורר במקום אשר גם היא נמצאה מהימנה ולה ניתן משקל גבוה; עדויות רعيיתו של המטלון ואמה, אשר אף הן נמצאו מהימנות; והראיות אודות מצבו הרפואי של המטלון בעקבות האירוע. בית המשפט נתן דעתו לטענות בדבר אי התאמות כאלה ואחרות בעדות המטלון, למשל לגבי השעה המדוייקת בה התרחש האירוע, האופן המדוייק בו הוכחה, וכיוצא באלה פרטים. מסקנתו, כי אין מדובר בסטיות משמעותית היורדות לשורשים של דברים, מקובלות علينا במלואה, ומה גם שאין חולק כי מדובר באירוע רב משתתפים. הוא הדין במסקנה דומה אליה הגיע בית המשפט לאחר שדן בטענות בדבר אי התאמות בעדותו של השכן. מנגד, עדויות הנאשמים, ומספר עדי הגנה שהובאו מטעמים, לא נמצאו מהימנות, ולא היה בכך כדי להסביר את האירוע בו מדובר או את חלקם בו. אף כאן, אין בפי המעורערים טענות של ממש, העשוית להביא להתערבות בממצאים של בית משפט קמא.

3. המערערים טוענים כי יש לבטל את הרשעה. טענה זו יש לדחות. היא אינה מצביעה על שגגה כלשהי במסקנת בית משפט קמא, לפיה אין מדובר במקרה חריג הנופל לגדון של אמות המידה שנקבעו בע"פ 2083/96 כתוב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3) 337. מצבו הרפואי של מערער 1, כמו גם טענותיו כי מנע פיגוע בשנת 1987, ופועל להזלת מזון לניצרים בתחלת שנות ה - 90', אינם מהווים טעם לאי הרשעה. אשר למערער 2, אכן, האלים שהפעיל המעערר 2, דחיפה, אינה קרובה לرف הגבהה. עם זאת, מבחט כולל על האירוע כולו, לא ניתן לתאר את חלקו במקרה עניין של מה בכך, אשר אינו מצדיק הרשעה בפלילים. אף לא הוצאה תשתיית של ממש אודות פגעה בלתי מידית שההרשות עלולה לגרום למערער זה. אשר לטעنته בדבר אכיפה ברורנית, הרי שזו מבוססת על כך שחמותו של המתлон לא העמדה לדין, חרב עדותה כי היכתה את המעערר 2 בענלה בתגובה לכך שדחף אותה. מן הדברים, כמו גם מכלול הריאות, ברור כי המערערים היו הצד היוזם באירוע. במצב זה, אין לדבר על אכיפה ברורנית. הדברים אמרוים ביתר שאת, וזאת כי הבוחרות העולה מן הריאות, האם מערער 2 אכן הוכה.

4. לפיכך, אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדיון. נקודת המוצא היא כי ערכאת ערעור עשויה להתעורר בעונש, אם הוא סוטה באופן מהותי מרמת הענישה הנדרשת. המקרה הנוכחי אינו קרוב לעמוד באמת מידה זו. בית משפט קמא נתן דעתו לכלל השיקולים הקיימים לעניין, ובכללם תסוקוי שירות המבחן שהוגשו בעניינים של המערערים; נתילת אחריות; העדר עבר פלילי; וכן גילו ומצבו הרפואי של מערער 1. העונשים שהטיל מידתיים וסבירים בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לעברות ולנסיבות ביצוען. מסקנה זו עומדת בעינה גם כאשר מבאים בחשבון כי ברקע מצויות טענות (מוחחות) לפיהן המתلون נהג באלים כלפי נומה מנשה, גיסטו, שהוא גם בתו של מערער 1 ואחותו של מערער 2. בהקשר זה אנו מבאים בחשבון כי המערערים היו חלק מחבורה אשר הגיעו לבתו של המתلون על מנת להתעמת איתו, ואף להפחידו. אנו מבאים בחשבון גם, כי מערער 1 הלם בפניו בעזרת חוץ כלשהו, וכי נגרמו למתרון חבלות שהצריכו טיפול בבית חולים. העונשים שנגזרו נתנו משקל הולם לעברות ולנסיבות המתוארכות של ביצוען. הם אף توأمם לחלוtin את המלצות שירות המבחן. לא הוציאו נסיבות אישיות, העשויות להביא למסקנה כי העונשים אינם מידתיים. מכלול נסיבות אלה, אנו דוחים גם את הערעור על גזר הדיון.

5. התוצאה של כל האמור היא, כי הערעור נדחה.

6. עיקוב ביצוע העונשים שנגזרו על המערערים מבוטל בזה.

7. המערער 1 יתציב לריצוי עונשו ביום 23.1.22 עד השעה 00:08 במקצת עבודות שירות, באר שבע.

8. המערער 2 יוכל לבצע את השל"צ ביום 22.2.21.

המצוירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים ותווודה קבלה.

ניתן היום, י"א טבת תשפ"ב, 15 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

יעודד שחם, שופט

אברהם רובין, שופט

אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]